

ALBINA

REVISTA ENCICLOPEDICA POPULARA

APARE ÎN FIE-CARE DUMINICĂ

Abonament, pe an: în țară	Lei	5
„ „ „ străinătate „	„	8
Un număr		15 bani.

S U M A R :

Gr. G. Tocilescu, 10 Maiü. — *L. Bachelin*, Castelul Peleş. — *Gheorghe Adamescu*, Ion C. Brătianu. — *C. Pop.-Taşcă*, Sosirea Principilor Moştenitorii. — *Spiridon Popescu*, Meşteşugul scierii. — *P. G.*, Biserica Stavropoleos. — *N. Nicolaescu*, Plimbările şcolare. — *Gh.*, Serbările de la 3 Maiü. — *I. Niculescu*, Liveşile permanente. — *N. Vasiliu*, Inaugurarea spitalului „Carmen Sylva”. — Mulţumiri. — Adrese către redacţie. — Informaţiuni. — Pošta redacţiei.

Ilustraţiuni: Majestăţile Lor Regele şi Regina. — I. C. Brătianu (portret). — Biserica Stavropoleos. — Castelul Peleş. — Şcolarii în excursiune.

10 MAIÜ

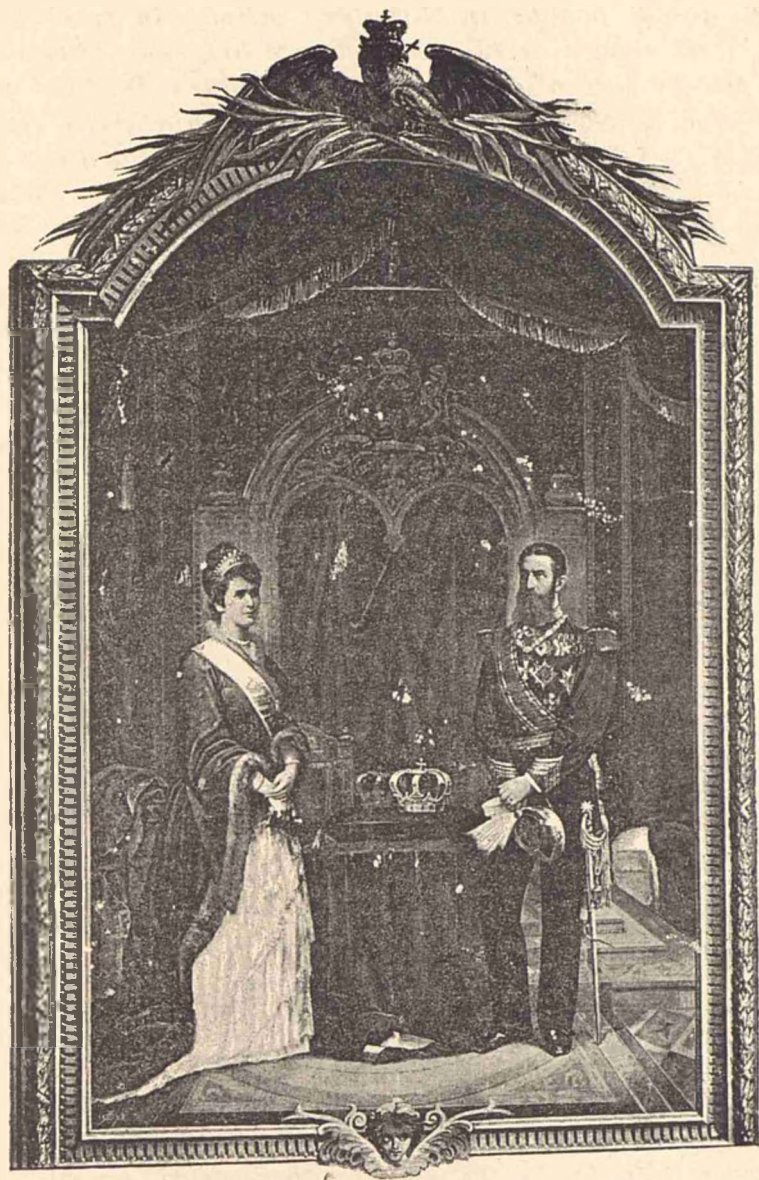
independenţa României, datorită bărbăţiei ostaşilor ei şi înţelepciunii domnitorului Carol, fiind recunoscută de toate puterile europene în urma tractatului de la Berlin, nu mai rămâne, pentru ca ea să devină sigură şi hotărîtă, de cât înălţarea României la rangul de Regat.

În ziua de 14 Martie 1881 Adunările legiuitoare votară în unanimitate proiectul de lege prin care România ia rangul de regat şi domnitorul ei pe acela de rege. Proclamarea regatului fu primită şi sărbătorită de întreaga ţară în timp de 8 zile; toate statele suverane se grăbiră a o recunoşce şi a salută pe primul rege al României.

Nimeni nu zugrăvesce mai bine însemnătatea actului săvârşit de cât însuşi Carol I, rostind următoarele cuvinte reprezentanţilor ţării: «*Mare şi solemn este momentul în care reprezentanţii naţiunii au venit în jurul Mieiü, spre a-Mi supune hotărîrea unanimă a Corpurilor Legiuitoare. El în-*

cepe o f^oie nouă în cartea în care stă scrisă viața poporului român și încheie o perioadă plină de lupte și de greutăți, dar și bogată în bărbătești silințe, în eroice fapte. În acest moment voi^u repetă ceea-ce am spus tot-d'a-una, că voința națiunii a fost pururea călăuza Domniei Mele. De cinci-spre-zece ani sînt Domnul înconjurat cu dragostea și cu încrederea națiunii; aceste sentimente dⁱlele bune le-au înveselit, dⁱlele grele le-au înlărit între noi. Mîndru dar am fost ca Domn, scump 'Mă-a fost acest nume pe care s'a revărsat în trecut rađe de glorie și de mărire; pentru viitor însă România a cređut că este necesar și conform cu întinderea, cu însemnătatea și cu puterea dobîndită și manifestată prin acte neîndoelnice și cari au înălțat numele ei, de a se proclamă în Regat. Nu dar pentru Mine personal, ci pentru mărirea țării Mele primesc titlul care exprimă dorința cea mai vie, care arde de atăta timp în pⁱeptul fie-cărui Român, dar care nu schimbă întru nimic legăturile strînse stabilite între națiune și Mine, și care au dovedit cât sînt de tari, evenimentele ce le-am petrecut împreună. Fie ca primul rege al României să se bucure de aceeași iubire ca acel care pînă astă-dⁱ a fost și rămâne domnul ei; căci pentru Mine, dragostea acestui nobil și viteaz popor, cărui am dat inima și sufletul Mie^u, este mai scumpă și mai prețioasă de cât toate măririle cari înconjură Coróna!»

La 10 Mai^u (1881) av^u loc încoronarea: după sfințirea corónelor regale în curtea Mitropoliei și aducerea lor în sala tronului din palatul țării, regele, în fața augustei Sale soții, a principelui Leopold de Hohenzollern, fratele Majestății Sale, cu cei doi fii ai săi, Ferdinand și Carol, a reprezentanților țării, a clerului, a tuturor corpurilor constituite ale Statului și a delegaților din județe, primind coróna din mîna președintelui Senatului dⁱse, între alte, următoarele cuvinte: «Primesc cu mîndrie, ca simbol al independenței și al tăriei României, această corónă, tăiată dintr'un tun stropit cu sîngele vitejilor noștri, sfințită de Biserică. Ea va fi păstrată ca o comoră prețioasă, amintind momentele grele și timpurile gloriose ce am străbătut împreună; ea va arătă generațiunilor viitoare voinicia Românilor de estimp și unirea care a domnit între țară și domn. Să ne unim dar în fața acestor slăguri cari au strălucit pe câmpul de o-

M. L. Regele și Regina.

nóre ; în fața acestei coróne, emblemă a Regatului, împrejurul căreia națiunea strîngă-se ca ostașii împrejurul drapelului ; să ne unim în strigarea scumpă inimilor noastre : Să trăiască iubita noastră Românie, astă-đi încoronată prin virtuțile sale civice și militare.» Și rostind acestea, regele și-a ridicat coróna d'asupra capului. Regina s'a încununat, cu o simplă corónă de aur, pe care însă faptele sale generóse, calitățile înalte ale inimii și spiritului său, au împodobit-o și o împodobesc dílnic cu o podóbă prețioasă și neperitóre strălucire. Patru díle au ținut serbările pentru încoronare : defilarea armatei, a delegațiunilor, a carelor, cortegelor istorice și grupurilor simbolice ale artei, comericiului, industriei și societăților din Bucuresci. Tot cu această ocaziune se institui și ordinul (decorațiunea) *Corónei României*.

Ast-fel ھیua de 10 Maiu căpétă o întreită însemnătate pentru țară : la 10 Maiu 1866 Carol I, chemat la tronul României, intră în Bucuresci ; la 10 Maiu 1877 se proclamă independența ; la 10 Maiu 1881, se înălță România la trépta de regat.

Ast-fel în a. 1866 Carol I de Hohenzollern, chemat de poporul român, a venit în mijlocul lui cu hotărîre nestrămutată de a lucră, a luptă, a suferi chiar pentru dînsul, pentru fericirea și mărirea lui. Se împlinesce peste un pătrar de secol, și cărmaciul stă neclintit la locul său de onóre, înfruntând cu bărbăție și cu liniște senină tóte primejdiile, tóte greutățile, mergend pururea înainte către un țel mare și glorios. Tîner numai de 27 ani când s'a suit pe tronul României, el s'a oțelit în luptele de tóte dílele, și cu dînsul s'a întărit și poporul român. Când tunul a început să bubuie preste Dunăre, el a tras strămoșesca spadă și a reînviat dílele de glorie și de vitejie ale Românilor ; în fruntea unei armate create și însuflețite de dînsul, el a dobîndit neatîrnarea țării și coróna de rege pe câmpul de lupte ; și ce a câștigat prin brațul viteaz al oștirii, a consolidat apoi prin muncă, abnegațiune și minte cumpănită.

Astă-đi România este o țară liberă și suverană, cu o politică bine lămurită, cu o pozițiune tare și respectată, stăpînă pe destinele ei și trebuincioasă păcii europene, civilizațiunii omenesci. Fruntașul ei este în același timp mîndria ei, siguranța ei, pavéđa ei ocrotitoare. Intre dînsa și regele ei în curs de 32 de ani a domnit pururea cea mai desăvir-

șită dragoste, cea mai neturburată înțelegere. De aceia regele Carol p \acute{o} te dice: «*Privim viitorul cu încredere, fiindc \acute{a} Statul nostru e stabilit pe o temelie solidă și tăria Mea este rezemată pe dragostea poporului și vitejia armatei.*»

În împlinirea grelei și înaltei sale misiuni, regele a luat sfatul unor băi bați eminenti, convinși de puterea națiunii și de viitorul românesc. Un sfetnic înțelept, sprijinitor puternic și călduros i-a fost însuși augustul său tată, cetățenul român *Carol Anton de Hohenzollern*, care pînă la m \acute{o} rtea sa (1885) a lucrat cu tărie pentru consolidarea statului român. Îboldiri generoase a primit el de la augusta sa mamă, *principesa Iosefina*, care scria Adunării Naționale în Bucuresci pentru Suveranul nostru: «Cu cât îl veți iubi mai mult și cu cât voiți fi mai fericită și mîndră c \acute{a} vi l-am dat cu at \acute{a} t mai mult m \acute{e} voiți rug \acute{a} cu c \acute{a} ldur \acute{a} pentru fericirea Rom \acute{a} niei.» Tovar \acute{a} șă nedesp \acute{a} rțită la ȃile bune și rele, la speranțe net \acute{a} rmurite ca și la decepțiuni, la sfaturi drepte și acte generoase, a fost și este Majestatea Sa **Regina Elisabeta**, femeie genială, întreită regină a poesiei, a artelor și a m \acute{a} riri \acute{i} rom \acute{a} ne, cu inima deschisă la tot ce e mare, nobil, bun și frumos, și înzestrată cu t $\acute{o$ te virtuțile casnice. În timpul r \acute{e} sboiului, pe c \acute{a} nd regele Carol luptă b \acute{a} rbătesce în fruntea vitejilor săi la Plevna, femeia-regină întocm \acute{a} spitalul său particular în Bucuresci, îngrijind singur \acute{a} pe răniți; în mijlocul soțiilor, a mamelor, a surorilor oștenilor, făcea scamă pentru ambulanță, împlet \acute{a} cunune vitejilor morți pentru patrie, înduioșă cerul cu rug \acute{i} ferbinți pentru ocrotirea Rom \acute{a} niei, pentru isb \acute{a} nda armelor rom \acute{a} ne. C \acute{a} nd dup \acute{a} înt \acute{o} rcerea p \acute{a} cii, femeile oferă augustei lor suverane chipul ei săpat în marmur \acute{a} leg \acute{a} nd ranele oștenilor, Elisabeta-regină, în modestia ce- \acute{i} șade aș \acute{a} de bine, vede în acel chip «nu numai pe Sine, ci pe t $\acute{o$ te c \acute{a} te a \acute{u} adus aceleași sacrificii, pe t $\acute{o$ te c \acute{a} te a \acute{u} adus aceiași iubire» iar monumentul nu-l socotesce a fi al său, ci «monumentul tuturor femeilor rom \acute{a} ne, cari, ca și eroii noștri, și-a \acute{u} făcut datoria lor c \acute{a} tre țar \acute{a} .» Se înalță din ruină biserica Curții de Argeș; se înzestr \acute{e} z \acute{a} cu od $\acute{o$ re de aur, argint și pietre scumpe, dar nu este odor mai prețios, mai cu pietate h \acute{a} r \acute{a} zit și mai cu m \acute{a} iestrie lucrat de c \acute{a} t sfinta Evanghelie scrisă și împodobită frumos cu o r \acute{e} bdare înger \acute{e} scă de însuși mâna Regi-

neî năstre, «întru amintirea prea iubitei și singurei sale copile Maria.» Iubind tot ce are mai scump poporul român: limbă, literatură poporană, datinele și portul național, Regina a cântat în măestrite versuri frumusețile României, *legendele Carpaților, poveștile Peleşului*, și a legat de numele său literar: *Carmen Sylva*, gloria și renumele însuși al patriei năstre. Grație exemplului dat de dînsa, iăa, fota și mărana țărănescă aș ajuns vestmîntul de onore, nu numai în palatul regal, dar cu el se mândresc chiar și suveranele Europei; tot prin sprijinul ei industria casnică se mai păstrează încă. Munca, respectul datoriei, pietatea și moralitatea, virtuți înfloritoare în casa regescă, exercită cea mai fericită înrîurire asupra poporului și asupra țării. În fine, regele Carol a găsit un ajutor statornic în înțelepciunea, energia și priceperea bărbaților de stat ai României la cari a făcut apel în diferite împrejurări, bărbați din acea fericită generațiune, cari numai în curs de 30 ani a putut să realizeze *unirea, dinastia, constituțiunea, independența și regatul*, într'un cuvînt *națiunea*, în puterile și viitorul căreia ea tot-d'a-una a cređut, tot-d'a-una a sperat, reconstituind, reorganisând și întărind statul român, sub direcțiunea luminată a unui rege înțelept și mărinimos.

În fine, Regele nostru are o garanție sigură în firea nobilă, calitățile înalte și creșterea îngrijită a nepotului său, principele Ferdinand, că opera începută de dînsul acum 32 de ani și condusă cu multă trudă și jertfe mari va fi urmată și desăvîrșită de nepotul său pentru mărirea și țaria României.

În a. 1869 Carol I, punend temelial castelului său Peleş din Sinaia, a ăis: «Să se ridice acest castel și să fie într'o ăi lăganul dinastiei Năstre și a țării!» După 14 ani, când mărăța clădire s'a sfirșit și inaugurat, (25 Sept. 1883,) același suveran rostesc, ca primul rege al României: «Am clădit acest castel ca un semn trainic că dinastia, alăsă liber de națiune, este adînc înrădăcinată în această frumăsă Țară și că răsplătim dragostea poporului nostru cu încrederea nemărginită care avem în viitorul scumpei năstre patrii.»

Fie ca această încredere să nu o desmînță generațiunile presente și viitoare; ci, pătrunse de sentimentul datoriei, înflăcărare de un amor luminat de patrie, ele să țină sus și neatins drapelul pe care stă scris: *Carol și România, di-*

nastia Hohenzollern și *Constituțiunea*. Ele să nu uite că rolul națiunii române în cestiunea Orientului încă nu e sfârșit, că misiunea ei istorică în noua cale ce i-s'a deschis, este abia la început, că dîile de încercări și mai mari o așteptă, și atîrnă numai de la munca, înțelepciunea și energia lor, de la chipul cum vor scî să-și reculegă și să-și conducă puterile morale și materiale, ca regatul României să fie pururea stăvilarul tare al civilizațiunii Europene la Dunăre.

Gr. G. Tocilescu.

CASTELUL PELEȘ

Sinaia e situată în partea cea mai despre apus a văii Prahovii și locul unde e castelul e neîndoios unul dintre cele mai sălbatice poetice cu vîrfurile înalte dimprejurul lui, cu pădurile adânci și cu torentul de spumă care curge cu sgomot. Nicăieri nu găsești aer mai curat și apă mai rece de cât în colțul acesta de munte, nicăieri în bătrîna Europă, nu găsești ca aici o locuință cu totul modernă ascunsă în umbra nemăsuratelor păduri necercetate, pe care nu le-a atins nimeni, unde de veacuri brașii uriași cad de bătrînețe unul peste altul și zac acoperiți de mușchi.

În locul acesta format din contraste trebuia o construcție cu linii rupte și caprițioase.

Sfătuit de un simțimînt foarte just al pitorescului localnic, Regele Carol a dat idea unui plan cu linii verticale, mai în armonie cu ale peisajului din prejur și a comandat arhitectului să se inspire de la renascerea Germană, dar turnul care se înalță în colțul castelului este pacinic și nu amenințător ca cele de pe vremea feudalității răsboinice și nu produce efectul posomorît al turnurilor cenușii vechi ale vechilor cetăți. E decorativ înainte de toate, cu ferestre mari, cu galerii încântătoare, pe câte patru laturele, cu grilaje grațioase de fier făurit ca podobă pe la ferestre.

Înăuntru se află saloane minunate și apartamente luxoase. Acoarișul înalt cu mansarde și cu ferestruți cu forme elegante, dă reședinței regale un caracter de interior intim și familiar și o feresece de căldură și de frig cu mantalele lui de placă neagră și roșie.

Dar ceea-ce te izbesce chiar de afară, e fericita întrebuițare a lemnului; pridvórele care lęgă din stâlp în stâlp trupurile de

căpetenie ale clădirei, galeriile svelte atârinate ca nisce punți la etajele turnurilor și turnulețelor, lemnăriile lucrate frumos; grințurile cari se vădese în ziduri, totalul arhitecturii acesteia dă castelului prin ușurința sa o înfățișare țărănească și-simplă care place cu atât mai mult cu cât e mai potrivit cu poesia muntăasă a locului.

Castelul Peleș.

Așã dar reședința din Carpați e tot de o datã seniorialã modernã, monumentalã și fantesistã. Sã mai adãogãm cã se ridicã pe o temelie sdravãnã, ast-fel cã simți strinse la un loc, când veđi acest castel, puterea și grația, plãcutul și folositorul.

L. Bachelin.

O V O R B A

Ridicã-ți ochii cãtre Dumneđeu și rógã-te pentru pãcatele și pentru greșelile tale.

ION C. BRĂTIANU

— Notiță despre viața lui —

are moment ar fi mai potrivit pentru a reaminti Românilor viața și faptele-lui Ion Brătianu, dacă nu ziua de 10 Maiu, care însemnează încoronarea întregii activități a acestui mare bărbat? De aceea vom căuta, întru cât ne permite cadrul revistei noastre, a însemna din traful lui câte-vă mai de căpetenie împrejurări, cari trebuie să fie tot-d'a-una presente în mintea orî-cărui Român iubitor de țară.

Născut la 2 Iunie 1821 — anul în care murî Petru Maior, marele istoric; anul în care se ridică pentru desrobirea neamului său capul pandurilor, Tudor Vladimirescu, — Ion Brătianu, fiul lui Dincă Brătianu, boier din ținutul Argeșului, după ce învăță cu dascăli greci, urmă la Sfintu Sava în Bucuresci pînă pe la 1837. Atunci intră în armată ca voluntar și stete câți-vă ani, după care se duse la Paris spre a-și completa studiile.

După multe pregătiri, isbuti să intre în școla de răsboi și, dacă evenimentele nu s'ar fi precipitat în țara sa, Brătianu ar fi îmbrățișat definitiv cariera militară. Nu a fost însă așa. La 1848 se produce în Februarie revoluția în Paris. Aceste timpuri agitate, aceste momente de izbucnire cari s'aũ pregătit prin ani de zile de fierbere, aũ impresionat adînc pe tinerii Români, cari se aflau în mare număr în capitala Franței, și i-a făcut să cugete la starea de apăsare în care zăceã patria lor și i-a decis să încerce și ei o asemenea lovitură.

Când veni Brătianu în țară, Principatele erau sub regimul Regulamentului Organic, legiuire făcută sub porunca Rusiei, legiuire ce da totă puterea în mâna unui restrîns număr de boieri și pregătia însă-și desființarea autonomiei țărilor, cari erau socotite ca *viitoare* provincii rusesci. Acest regim trebuia înlăturat.

După ce Eliade proclamă revoluția la Islaz la 9 Iunie

Ion C. Brătianu.

Brătianu și Rosetti o proclamară în Bucuresci la 11 Iunie.

Fugind Domnitorul Bibescu, se constituî un guvern provisoriu, care luă ca secretari pe Ion Brătianu și Alexandru Goleșcu.

Din nenorocire, membrii guvernului, înspăimîntați de știria — ce răspîndea boierii — că vin Rușii, fugiră din Bucuresci la munte și atunci boierii profitară de acesta și se făcură ei stăpâni pe situație, înființând o căimăcămie de trei. Brătianu însă răsculă poporul, înlătură pe caimacami și astfel guvernul interimar, instituit atunci, conduse împreună cu Brătianu ca secretar treburile țării pînă la întorcerea membrilor din guvernul provisoriu.

De și cuvintele «*Dreptate-Frăție*» cari se întrebuintău atunci în toate actele noului guvern, erau de natură să asigure dragostea țării întregi pentru starea de lucruri care răsturnase vechea putere a boierilor, de și acestea formau crezul patrioților și-î inspiraū în toate proiectele de legi ce alcătuiau, totuși țara n'a putut rezistă străinilor, pe cari îi chemă boierimea ruginită și egoistă, care găsiă că mai mare pacoste a fost revoluția de cît holera.

Rușii și Turcii impuseră tăcere glasului de libertate care se ridică din toate unghiurile principatului; națiunea nu eră pregătită ca să reziste cu armele, să ție piept forței prin forță; de aceea... Regulamentul Organic fu ridicat iarăși în cinste și aspre măsuri se luară pentru pedepsirea și a revoluționarilor și a țării.

Capii revoluției fură goniți; ei rătăciră prin țările Europei plîngînd nu șorta lor, ci șorta țării care mai aveă încă să sufere. Cu toate acestea sufletul lor nu eră cuprins de des-nădejde; ei sciau că încercarea lor nu eră cădută, ci numai amînată. «*Barbaria și corupțiunea — diceă atunci Ion Brătianu — a învins pe soldații revoluțiunii, dar revoluțiunea nu; pe cînd noi sîntem isgoniți, printre baionetele lor se stre-cără libertatea unui popor redeșteptat...*»

Nouă ani petrecură în exil luptătorii de la 48... Ani de suferință? Nu, ani de muncă; suferința lor o uitaū ca să-și închine patriei întrîga lor activitate. Ceea-ce nu putuse face în țară, ei făcură acum de departe, căci pregătiră opinia publică a Europei să înțelgă dreptele cereri ale poporului român. În această epocă publică Brătianu mai multe broșuri prin cari făcea cunoscută adevărata stare de lucruri din

Principate și da pe față uneltirile Austriei, ale Rusiei, ale Turciei, cari toate erau interesate să ne vadă mici și umiliți.

Rare-orî s'a vădut în istoria diplomatică o mai rodnică muncă pentru un stat neînsemnat și lipsit de putere. Se vede că atâta căldură, atâta putere de convingere aveau acei exilați în vorba, în fapta lor, în cât toți ómenii politici cărora se adresaú se simțiau pătrunși și diceau: cu ei trebuie să fie adevérul.

Ast-fel, la 1856, prin tractatul de la Paris, țările române erau chemate să-și exprime ale lor dorințe pentru viitorul lor întocmire; ast-fel la 1857 se adunară divanurile *ad-hoc*, la cari participă și Ion Brătianu; ast-fel avură putința să se rostescă Români și să spuie că vor să trăiască de acum înainte liberi; ast-fel în 1858 se dete la lumină convențiunea puterilor pentru organizarea țărilor române.

Drept e că, prin acea convențiune, nu se uniă Muntenia cu Moldova; dar Români știură să le unescă de fapt, prin alegerea lui Cuza, și apoi să capete la 1861 recunóscerea Europei pentru desăvîrșita lor alipire

În toate aceste fapte, în toate aceste împrejurări, în primele rînduri întîlnim numele lui Ion Brătianu; la toate actele mari ce s'aú săvîrșit în această epocă el este pârtaș, cu puterea lui de muncă, cu sufletul lui entusiast.

După abdicarea lui Cuza la 11 Februarie 1866, după-ce se institui Locotenența Domnescă compusă din Nicolae Goleșcu, generalul Haralambie și Lascar Catargiu, Ion Brătianu se duse în Franța ca să se înțelégă cu împératul Napoleon III în privința persoanei căreia România avea să-î ofere tronul. Cu acest chip se îndepliniă și cel din urmă punct din cele votate de divanurile *ad hoc*, adică: principe strein ereditar. După multe greutăți — pe care nu ne îngăduie locul a le povesti aci — Ion Brătianu intră în țară cu Principele Carol de Hohenzollern și în ziua de 10 Maiú — după ce poporul se pronunțase prin plebiscitul de la 8 Aprilie — tînérul Domnitor ocupă tronul.

În cel d'întaiú Minister constituit acum sub presidența d-lui Lascar Catargiu, Ion Brătianu ocupă portofoliul finanțelor. În cele-l-alte cabinete — cari se schimbă foarte des în acea epocă — el conduse când internele, când răsboiul, când finanțele pînă la 1868, când demisionă, de și avea majoritate

în Cameră, silit de împrejurările din afară. Atunci rosti el, ca răspuns diplomației austriace, care ne acuzase că sîntem răsvrătitori, acel discurs celebru care a ridicat o furtună de aplause și care este una din multele doveți despre mărimea sufletului acestui bărbat.

«Când o soră a mea este măritată — ȳicea el — nu am dreptul să mă amestec în menajul sǎu; însă, d-loi, ȳre cȳnd soful ei va merge pȳnă a o maltratȳ cu brutalitate, cȳnd o va tratȳ ca pe o sclavȳ, cȳnd scie cȳ ea este dintr'un sȳnge nobil, . . . cȳnd voiũ vedeȳ cȳ ridicȳ cuțitul asupra ei, nu am eũ ȳre dreptul sȳ strig, sȳ-l opresc de la acea crimȳ?»

Cu așȳ idei, cu așȳ interes pentru binele public și pentru liniștea țȳrii, cu așȳ dragoste pentru întregul neam românesc, el coborȳ treptele puterii, lȳsȳnd altora sȳ conducȳ statul, avȳnd ȳncedere ȳn patriotismul tuturor fiilor patriei.

Cȳnd, ȳn 1876, se retrase guvernul conservator, Brȳtȳianu luȳ presidența consiliului pe care o țȳnũ aprȳpe continuũ pȳnȳ la 1888.

ȳn acȳstȳ epocȳ putem ȳice cȳ s'a transformat statul nostru și Ion Brȳtȳianu a condus fie-care pas de progres.

Abiȳ venit la putere, avũ o grea situație, cȳci Rușii declarȳ rȳsboiũ Turcilor și voiaũ sȳ trȳcȳ prin țȳra nȳstrȳ. Dupȳ multe și furtunȳse desbateri ȳn Parlament și ȳn presȳ, isbuti curentul de a merge alȳturi cu Rușii, de a ne cercȳ și noi forțele, de a da dovadȳ Europei de ce pȳte poporul rȳmȳn.

Armata, condusȳ de principele Carol, fiind ministru de rȳzboiũ Ion Brȳtȳianu, dovedĩ cȳ nu se ȳnșelase cei ce avu-sese ȳncedere ȳn puterea ei și capȳtȳ meritate laude de la ȳmpȳratul Rusiei și de la toți generalii cari o vȳdurȳ ȳn momentele grele ale atacului.

Din nenorocire, dupȳ acest rȳsboiũ glorios, Brȳtȳianu fu nevoit sȳ vaȳdȳ, cu inima sfișiatȳ de durere, cȳ Rusia, drept mulțumitȳ de ajutorul ce i-am dat, ne rȳpescȳ țȳnȳturile Basarabiei (pe cari ni-le dase ȳnapoi Congresul din 1856). Aũ mers Ion Brȳtȳianu și Cogȳlniceanu la Berlin, la marele sfat al puternicilor Europei, dar. . . ce puteau sȳ facȳ? glasul lor erȳ glasul dreptȳții și n'a fost ascultat.

Paguba erà mare, durerea erà sfișietóre; dar țara trebuia să trăiască.

România se proclamase *independentă* la 10 Maiu 1877, Brătianu cugetă să mērgă un pas mai departe: să se facă *regat*. Ast-fel, în ziua de 10 Maiu 1881 M. S. Principele Carol deveni *Regele Românilor*.

Prin acest act România — care se făcuse cunoscută prin războiū — căpătă un loc de cinste între statele Europei. Situațiunea cea nouă împunea multe schimbări, împunea sacrificii mari.

În 1884 se revizui Constituția, lărgindu-se dreptul de vot, măsură democatică, fiind-că chemă în mai mare număr poporul la conducerea destinelor sale. În 1886 se votă tariful autonom, prin care se puseră taxe pe obiectele ce veniau din străinătate, pentru-ca, cu acest chip, să se desvolte industria în țară. În legătură cu acesta se făcură legi pentru protecțiunea diferitelor industrii pentru a se mări bogăția națională.

În 1888 Ion Brătianu se retrase de la putere.

Acum țara erà pusă pe temelii statornice. Brătianu o vėduse ridicându-se într'un chip miraculos și avu rara mīngiere să vadă îndeplinite tóte visurile tinereței sale și să scie că la tóte actele mari, el a fost nu numai părtaș, dar fruntaș. *Înlăturarea Regulamentului Organic, — Desființarea privilegiilor, — Unirea, — Dinastia străină ereditară, — Rēzboiul, — Independența, — Regalitatea*: de tóte acestea este strīns legat numele lui Ion Brătianu.

Putea dar neobositul muncitor pentru binele țării să aștepte mórtea cu liniște și—când s'a stins, la 4 Maiu 1891 — putea dice că *are cine să-l pomenescă*: un popor liber și înfloritor.

Fie ca acéstă viață atât de încărcată de *fapte* să slujescă drept pildă generațiilor viitoare și să nu se uite nici o dată cuvintele pline de învățatură pe cari le a spus odată ca un părinte care dă sfaturī copiilor săi:

«*Tineri care au focul sacru pentru binele țării și vor să se distingă și să se urce așa de sus pe scara socială, să nu uite că numai munca, moralitatea, meritele și serviciile aduse țării trebuie să fie regula.*»

Gheorghe Adamescu.

Reîntorcerea în țară a A. A. L. L. Regale Principele Ferdinand și Principesa Maria.

ineri, 1 Maiu, la orele 11.30 minute dimineța A. A. L. L. Regale Principele Ferdinand și Principesa Maria, împreună cu micu principii Carol și Elisabeta, după o lungă lipsă, s'au reîntors în țară. A. A. L. L. au tras de-a dreptul la palatul de la Cotroceni. In această locuință A. S. Regală Principele Ferdinand a avut anul trecut să lupte cu o bătă grea și primejdiosă, din care numai mulțumită minunii puternicului Dumnezeu și devotamentului nemărginit al omenilor științei, a putut scăpa.

Astați A. S. Regală este deplin restabilit.

Primirea a fost din cele mai căldurose. Încă de la orele 9 dimineța împrejurimile gării Cotroceni erau înfesate de lume din toate clasele societății.

Toți voiau să revadă pe scumpul nostru principe moștenitor, a cărui bătă pusese în întristare întreaga țară, și a cărui însănătoșare umple de bucurie inimile tuturor Românilor.

La orele 11, pe peronul gării iaă loc d-nii Miniștri: D. Sturdza, A. Stolojan, general Berendei, G. Palade, Ionel Brătianu; D-l D. Giani, președintele Camerei însoțit de un mare număr de deputați și senatori; precum și un însemnat număr de generali și bărbai politici din toate partidele.

La orele 11 și 20 sosesc M. M. L. L. Regele și Regina.

Gara este foarte frumos împodobită cu drapele naționale și corone de frunze și flori.

Când trenul s'a oprit un puternic ura isbucnesce din toate părțile.

A. S. R. Principele Ferdinand, vesel salută publicul, de la fereștra vagonului.

M. M. L. L. Regina și Regele se urcă în vagonul princiar și îmbrățișază de mai multe ori pe A. A. L. L. și pe micu principii; iar mulțimea prin urale, dădea cele mai puternice semne de dragostea și respectul de care se bucură sumpna noastră dinastie.

A fost un adevărat entusiasm când M. S. Regele scoborându-se din vagon în brațe cu micul principe Carol, lumea isbucnesce în strigăte de: Să trăiască!

Micul principe este purtat în brațe de mai mulți din cei de față. Unii îl întrebă: «Mai scii romănesce?»

Acsta răspunde:

— Da, măi sciu.

Mica princesă Elisabeta este adusă în brațe de M. S. Regina. Toate dămnele voiesc a o luă, dar ea se atărnă de gâtul M.-Sale, și nu voiesc a se duce la nimeni.

Întreaga familie Regală este foarte veselă, chiar M. S. Regele de obicei atăt de grav, eră plin de o bucurie atingătoare.

A. S. R. Principesa Maria, a primit mai multe buchete de flori.

După ce M. M. L. L. și A. A. L. L. Regale au vorbit cu bună-tatea Lor obicinuită, cu un mare număr din persoanele presente,

Familia Regală, a intrat în palatul de la Cotroceni, în ovațiunile poporului, care și cu acest prilej a ținut să arate dragostea lui nefermărită Aceluia ce de trei-zeci și doi de ani a știut prin faptă ca și prin cuvânt să fie model de devotament, dragoste și iubire pentru scumpa noastră patrie.

C. Pop.—Tașcă.

Taifasuri eu moș Gheorghe (1)

Meșteșugul Serierii

— Moș Gheorghe, am să te întreb ceva. . .

— Ce?

— Nu te uită așa la mine! N'am să te întreb vre-un lucru pe cari d-ta să nu-l scii. Se înmulțesc lumea ori nu?

— E he! Că dacă nu s'ar înmulți, dacă ar fi lume mai puținică, n'am avea atâta strîmtorare!

— Când erai d-ta copil, eră așa de mare satul ca acum?

— Da de unde! Nu eră nici în jumătate!

— Cred că asta s'o fi întimplat cu toate satele și cu toate târgurile.

— D'apoî cum socotesci!?

— Va să zică, moș Gh., în vremea copilăriei d-tale eră mai puținică lume.

— Firesce!

— Dar în vremea copilăriei tatălui d-tale?

— Și mai puținică!

— Dar pe vremea bunicului d-tale?

— Și mai puținică!

— Dar în vremea de demult?

— Cred c'atunci eră bine de trăit! Pe semne că eră lumea puțină de tot.

— Va să zică, moș Gh., a fost o vreme când lumea eră puțină de tot; de atunci, din vechime s'a înmulțit lumea din ți în ți, din an în an și s'a înmulțit și a crescut pînă în ziua de astăzi, și are să tot crească.

— Aū să mai încapă ore, nepoțe, omeni pe pămînt?

— Aū să încapă! A lăsat D-zeu pămînt destul pentru toți omenii!

— Dar, moș Gh., în vremea de demult, când eră lume puțină, nu erau ôre și atuncea nevoi?

— Eū cred, nepôte, c'atuncea n'or fi fost nevoi!

— Moș Gh., eū am spus adineaurea o istorie; o ții minte?

— Cum să n'o țiu?

— Eraū într'un loc, unde nu călcase picior de om, erau numai cinci-deci de gospodari. Aū dat ei peste nevoi?

— Cum nu!

— N'o fi fost ôre și-n vremea de demult tot așa?

Moș Gheorghe dă din cap, oftând. . .

— Pesemne că-s de când lumea nevoile, nepôte, spune el, dumerindu-se.

— Și-n vremea de demult, moș Gh., aū fost nevoi; și atunci ômenii învățau cum să urnescă nevoile, și atunci învățau ômenii unul de la altul, și-atunci se făceau născociri cari foloseau lumiei. Și atunci cugetau ômenii, și atunci o cugetare trecea de la om la om. Și-n vremea de demult o cugetare trecea din tată în fiū, și-n vremea aceia, dacă încolțeă în capul unui om o născocire, o cugetare mai deosebită de cât a altor ômeni, acea cugetare, chiar dacă mureă omul, rămâneă, creșteă în capul altora și se făcea mare și folositore tuturor ômenilor. Dar atunci eră și mai greu de cât astăzi, moș Gh. Lumea se înmulțeă, trebuiau să se ducă din loc în loc ca să s'așede. Apele mici le treceau ei pe plute; nevoia i-aū învățat mai pe urmă să facă luntre ca să trecă apele mai mărișore și a fost mare bătae de cap și a trecut multă vreme pînă când aū făcut corăbii ca să trecă mările. Treceau ani de zile pînă când o născocire mare și folositore tuturor ômenilor să se vestescă în tôte părțile; și treceau alți ani pînă când se duceau acolo ômeni să învețe acea născocire și să aducă gândirea născocitorului. Eră greu de dus în locuri depărtate, nu erau drumuri de fier și nu erau vapôre, moș Gh!

— Sciută că eră greu!

— Și din pricina acestor greutăți lumea da înainte cu mare anevoe! Adică ce eră greu, moș Gh?

Moș Gh., se gândesce și se teme să spună ce gândesce; el simte, dar nu pôte spune.

— Greul eră acesta, moș Gh.: lumea nu se puté folosi îndată de gândirea ômenilor din locuri depărtate.

— Asta tot vream să spun și par'că se oprea pe virful limbei!

— Și lumea se ducea cu multă greutate și cu multă priemie de la un loc la altul, depărtat.

— Așa-î!

— De multă vreme, moș Gh., își bătea capul ca să scape de greutatea asta; mulți stăteau locului, chiar de aușeau ei că în cutare loc este ceva de învățat; lehamite!

— Mai așa!?

— Câți oameni n'or fi stat și nu s'or fi gândit: ore mai trăesce fecioru-meu, care a plecat de atâta vreme?! mai trăesce ore cutare, care a plecat în cutare loc?! cum trăiesc ore oamenii în cutare loc de peste mare? Cu ce se hrănesc ei?! Ce poartă ei? Cum muncesc ei? Or fi muncind ore mai ușor de cât noi? Sint ore fiare sëlbatice prin acele locuri? Cum s'or fi apărând oamenii de dênsele? De ce n'am ore aripă ca să sbor? De ce n'am putere să sciū ce face fiul meu, acolo, departe! Și-a trecut amar de ani, moș Gh., și-au curs multe nevoi și multe lacrimi pînă când s'a nascocit un meșteșug nou, în vremea aceia!... meșteșugul... ghici care meșteșug, moș Gheorghe?

Moș Gh., își șterge pe furiș o lacrămă... i-am stîrnit un gând, i-am aprins un dor...

— Care meșteșug moș Gh? Intreb eu din nou, fără să mă uit la el.

— *Scrisoarea!*...

Și-l podidesce plânsul pe moș Gh. El are un fecior de parte, dus în armată; și feciorul lui moș Gh. nu scie să scrie și nici moș Gh. nu scie să scrie. Amândoi nu mai sciū nimic unul de altul! Și-a trecut multă vreme de când i-a plecat feciorul în armată.

— Și-au trecut mii de ani de-atunci, moș Gheorghe și se mai găsec și astăzi oameni cari nu sciū să-și trimetă gândul lor pînă când nu se duc ei singuri, ca să spună cu gura ce-î în inima lor, ce-î în sufletul lor! Și astăzi mai sint oameni cari nu pot să scie ce gândesc alți oameni cari nu sint de față!

— Așa-î nepôte! Sfîntă să-ți fie vorba!... Chiar eu sint acela!

Istoria Scrierii.

— Meșteșugul scrisului, moș Gheorghe, a fost ca și-o minune mare dumnezeiască! Un om, care vrea să spue ceva altui om cu care nu se puté întâlni ușor, îi făcea, ca și astăzi, cu o scrisóre; iar cel-l-alt, dacă scia meșteșugul scrierii și al cititului, pricepea, scia ce spune în scrisóre.

Dar și meșteșugul scrisului, ca orî-ce meșteșug, n'a fost de la început cum îi în ziua de astăzi. La început s'a întâmplat cu scrisul ca și cu róta celui din pustiú: erà încurcat, anevoios și greú. Dar, aú trecut, de la scornirea scrierii, mii de ani; de atunci a trecut scrierea prin mintea și prin mâinele a mii și milióne de ómeni. Meșteșugul scrisului s'a ușurat, cu vremea, pînă când a ajuns cum îi în ziua de astăzi.

Istoria tiparului.

A fost mare descoperire născocirea scrisului, moș Gh, dar nu se puté folosi multă lume de dēnsa. Nu sciaú cei de demult să facă hârtie. Ei scieaú pe cărămiđi, pe pietre, pe scânduri unse cu cîară, pe ziduri, pe frunđe de copaci, pe piele de vițel și pe alte lucruri.

Din pricina asta erà tare scump și tare greú de făcut o scrisóre, orî o carte. Când aú început să se facă cărți eraú așa de scumpe în cât trebuia să dai pe o carte prețul unei moșii întregi. Multă lume aúdis de scriere, dar nu veduse nici o dată nici o scrisóre. Și, în vremea aceia, multă lume ar fi dorit să scie ce-î scris. Iarăș și-aú bătut mulți capul cum să facă, cum să drégă, ca să fie mai ușor de scris și mai eftine cărțile. Incepuse să se facă hârtie; dar cărțile tot eraú scumpe din pricină că trebuiaú ani de zile pînă să scrie cine-va o carte, și trebuiaú alți ani ca să aștepti să-ți vie rîndul ca să te uiți și tu într'insa și să scrii și tu ce erà în ea. Va să dică tot erà greú de căpatat o carte. Dar lumea, moș Gheorghe, nu stă pe loc.

După multă gândire și bătaie de cap a scăpat lumea și de greutatea asta! *S'a născocit tiparul.*

Acum nu mai are nimenea nevoie să se ducă, cine scie unde, ca să vadă ce-î scris într'o carte. Scrie unul singur o carte, o dă la tipar și es milióne de cărți de odată! Mun-

cesce unul singur ca să scrie o carte și se folosesc milioane de oameni, totă lumea, de cartea lui. Dacă s'ar scula din morți un scriitor din vechime și-ar vedea cum se tipăresc astă-dî cărțile, ar muri... de bucurie!

Au trecut, moș Gh, miî de ani de cînd a început lumea să scrie; au trecut sute de ani de cînd s'a născocit tiparul și, par'că-r un blestem al lui D-deu!... tot mai sînt oameni cari nu știu carte!

Spiridon Popescu.

Plimbările școlare

Plimbările afară din oraș, la câmp, în pădure, pe marginea apelor, ori în vre-o grădină sînt cele mai nemerite mijlôce pentru a îmbogăți mintea cu lucruri folositoare și pentru a crește pe școlari, sufletesce.

Plimbările acestea aduc mult bine sănătății. Ele pun în mișcare toate părțile trupului, desmorteșc picîorele, dedându-le la mers mai lung, și obișnuiesc pe copii cu obosela. La câmp, aceștia respiră aer mai curat, care le înviorază fața și le împropetéză puterile; iar verdeta, peste care le rătăcesce privirea, e priitoare ochilor obosiți de carte.

Intărind trupul, plimbările desfată spiritul și forméză un isvor nesecat de învățături și de mulțumire sufletescă. Natura e o carte fără sfîrșit, pe care fie-cine o citește și o înțelege în vr'un fel ôre-care, fără să-i ajungă vre-o dată la cea din urmă față. Ori-cînd și ori-unde, ea este în stare să ne umple inima de mulțumire și ne dă prilej să învățăm ce-va. Școlarii pot face în natură observații interesante, care să le deștepte mintea și să le ațite dorința de a descoperi lucruri necunoscute. Afară, în aer liber, sub seninul cerului, în timpul de popas se pôte amestecă

petrecerea cu învățămînt de Sc.-Naturale, de Geometrie, de Geografie și de patriotism.

În timpul plimbării, băgarea de seamă a copiilor poate fi îndreptată la privirea pomilor și a erburilor, la observarea florilor, la așezarea frunzelor.

Nici insectele de tot-felul nu pot fi trecute cu vederea. Învățătorul îndemnă pe copii să le observe trupul cu părțile lui și le arată în ce chip se păstrează. Pe marginea apelor, școlarii adună petricele, scoici, melci și tot ce poate prezenta interes pentru învățătură. Plăcerea ce produce aflarea unor lucruri noi, atenția încordată și stăruința cu care școlarii își urmăresc cercetările, le deșteaptă dorința de a vedea tot și de a nu lăsa nimic să le scape din naintea ochilor. Așa, li-se formeză spiritul de observație. Cu ajutorul copiilor, ce colecție bogată de plante de insecte și de minerale își poate aduna învățătorul harnic! Fără nici o cheltuială, numai cu puțină tragere de inimă, școla se poate înavuți cu material didactic. Dar câte foloase practice pot trage școlarii dintr'o excursiune! Pe câmp ei observă natura primitivă a pămîntului și însușirea lui de muncă; iar din cercetarea unei țarine cultivată cu pricepere, din vizitarea unei grădini îngrijită cum cere trebuința, se pot încredința despre ceea ce ar deveni acel pămînt prin cultură. Acesta le-ar da cea mai convingătoare mărturie despre adevărurile spuse de învățător cu privire la lucrarea câmpului și ar fi cel mai bun îndem de imitare.

Pînă și în timpul plimbărilor ce se fac în recreațiile dintre orele de clasă, școlarii pot urmări în tot cursul anului dezvoltarea vegetațiunii.

Pe câmp se mai fac exerciții practice de măsurări, în care cunoștințele câștigate la studiul Geometriei își găsesc cele mai felurite aplicațiuni. Excursiunile dau prilej de a verifica unele cunoștințe predate mai înainte și a dobîndi altele a căror deplină lămurire rămîne să se facă în școlă. Eșind afară din oraș, copiii pot privi ținutul cu apele, cu produsele și cu împrejurimile lui pentru mai buna înțelegere a Geografiei. Cunoșcînd ținutul, în care își petrece viața, se vor simți mai mult atrași de el și cu ajutorul lui vor putea să pricîpă mai lesne celelalte ținuturi ale țării lor. Prin acesta, excursiunile contribuie la dezvoltarea iubirii de patrie.

O vizită pioasă pe un câmp de biruință ori de înfrîngere, la un monument istoric, ori la cimitirile unde dorm cei căduți pentru apărarea țării, este cea mai mișcătoare lecție ce se poate face despre patriotism.

Nu sînt lecții mai atrăgătoare, cari să susțină ma mult voioșia

copiilor, cum sînt acelea ce se fac în natura liberă, departe de strîmtărea dintre zidurile școlii.

Studiul în natură ajută educația morală. Deprinderea de a observa natura, câștigă interesul copiilor pentru tot ceea ce constituie natura, îi însușește la privirea măreției ei și-i îndemnă să nu rămână nepăsători, ca sălbaticiîi cari nu sînt în stare să-și prețuiescă marile frumuseți ale ținuturilor lor. Ast-fel se deșteptă în copii sentimentul frumosului. Escursiunile îi mai fac să guste plăcerile petrecerilor câmpenesci, cari vor rămâne când vor deveni maturi ca o trebuință de a se rîcori în ȃdilele de odihnă afară din oraș, la aer curat, în petreceri nevinovate, în loc de a se dedă la trîndăvie ori la petreceri vulgare.

Câștigul moral și intelectual, ce-l trag școlarii din escursiuni, atîrnă în mare parte de acela, care le pune la cale, de învățator. Conducătorul școlarii trebuie să fie el însuși un om cu spirit luminat, cu inima caldă, un admirator al naturii. Când pe el l-ar lăsa nemișcat, rece și nepăsător privirea măreției acesteia, nici în școlarii nu va isbuti să deștepte interes pentru ea. Plimbările trebuie să-și păstreze caracterul de petreceri și desfătări. La popasuri, se pôte amesteca printre acestea, dar fără să se bage de sémă, învățămîntul, sub formă de convorbire familiară. Școlarii aū mai mult să observe sub conducerea învățatorului, care le atrage atenția asupra celor ce trebuie să privească. Explicațiunile amănunțite zăpăcesc pe școlarii și-i lasă nepăsători. Sub puterea impresiunilor naturii, ei nu sînt dispuși să asculte.

Tôte deslușirile trebuitore rămân să se dea la întorcere, la școlă. Pentru a câștigă interesul copiilor pentru cele ce aū să vadă, trebuie să-i pregătim din nainte și să le spunem anume ce să observe.

N. Nicolaescu.

CUGETĂRI

Fie că silințele năstre sînt încununate de succes fie că nu sînt încununate, să trăim așă ca să avem drept a ȃdice—în ȃdiua de pe urmă: «Am făcut ce am putut.»

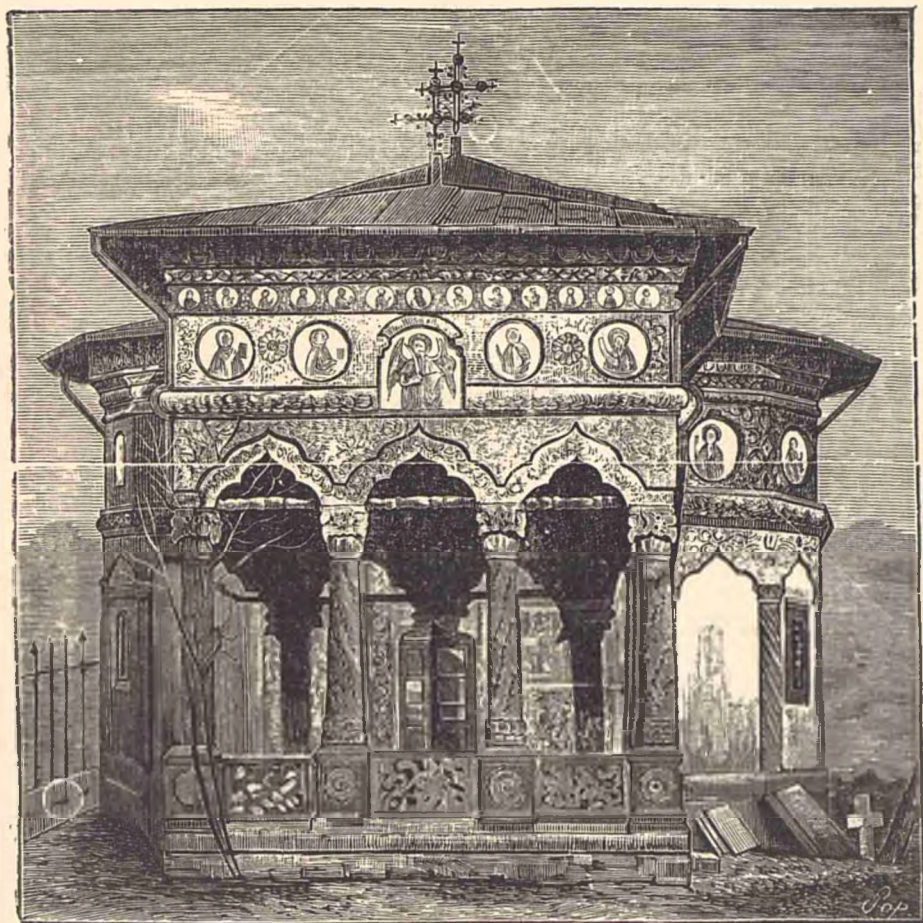
*

Omul cu merit și cu demnitate nu alérgă după onoruri, ci așteptă ca onorurile să vie la el.

Biserica Stavropoleos din București.

na dintre cele mai frumoase biserici din țară în stil bizantin e biserica Stavropoleos. După părerea omenilor cunoscători, e chiar un mărgăritar între bisericile din București. Nu se știe cine a făcut această biserică și nici anul când s'a făcut. Să știe numai din inscripție că a fost restaurată în 1724.

Biserica Stavropoleos.

Biserica această se află în curtea noului palat al poștelor. Nu putem să pătrundem în tainele viito-

rului ca să cunoşcem ce i se rezervă. Dorinţa noastră sinceră e însă ca să se caute toate mijlocele de a o păstra în bună stare vremurilor viitoare. Să nu dărâmam sau să dăm uitării aceea ce moşii şi strămoşii noştri au făcut cu bun gust şi cu multă trageră de inimă. Cât mai în grabă trebuie restaurată şi bine îngrijită, căci a început să se ruineze.

P. G.

SERBĂRILE DE LA 3 MAIU

Luia de 3 Maiu a fost o mare sărbătoare pentru toţi Români, căci s'au împlinit 50 de ani de la mărêta adunare din Cîmpul Libertăţii din Blajiu anul 1848.

Români din Transilvania voiau să sărbătorească şi ei această zi, făcuse o convocare pentru 3 Maiu tot în câmpul unde se întrunise naţiunea în acele momente grele ale existenţei sale; dar autorităţile ungureşti i-au oprit...

În Bucuresci, dimineaţa s'a făcut sfînta slujbă la Biserica Zlătari în prezenţa unei mari mulţimi, care asculta cu pietate cuvintele dumnezeesci, precum miile de Români acum 50 de ani ascultase pe bătrînul Andrei Şaguna episcopul care oficia atunci în Cîmpul Libertăţii.

După prânz lume multă s'a adunat în Grădina Cişmigiu şi la 2 ore a pornit procesiunea condusă de comitetul Ligei spre Şosea. Muzica a cântat «Deşteptă-te, Române», iar când manifestaţii au trecut prin faţa Palatului Regal s'a intonat «Imnul Regal» atât de către muzică cât şi de către studenţi.

Ajungînd la rondul II de la şosea, mulţimea s'a oprit şi s'a deschis şedinţa prin cuvîntarea entusiastă a d-lui *M. Vlădescu*, presidentul comitetului central al Ligei. Au vorbit apoi: d. *Mureşeanu*, student din Transilvania, d. dr. *Istrate*, d. *Demetrescu-Brăila*, student, d. *Barbu Păltineanu*, avocat, d. *Perieşteanu-Buzău*.

Sera la 9 ore a fost o conferinţă la Ateneu în folosul Ligei culturale. Au ţinut cuvîntări d-nii *Ión Grădişteanu* şi *Barbu-De-lavrancea*, cari au produs un mare entusiasm între ascultători.

În multe din oraşele ţării ziua de 3 Maiu s'a serbat prin conferinţe şi procesiuni.

Gh.

LIVEȚILE PERMANENTE

rincipalele isvóre de bogăție ale țării noastre, au fost pînă acum și vor fi încă pentru un timp óre-care cultura pămîntului și crescerea vitelor.

Este bine cunoscut și netăgăduit de nimeni faptul că la noi cultura pămîntului se face într'un mod cu totul primitiv. Resultatele acestei culturi, au început să fie simțite de agricultori, prin micșorarea prețului și căutării produselor noastre pe piețele streine, așa că mulți au început să cultive mai rațional pămîntul, iar cei-l-alți vor fi, cu timpul, siliți de împrejurări să schimbe felul culturii.

Pentru crescerea vitelor țara noastră s'a bucurat mult timp de renume în străinătate, dar de cât-vă timp am dat înapoi și în această ramură de producțiune. Printre cauzele acestei decăderi cred că cele mai importante ar fi împuținarea pășunilor și liveților naturale din pricina întinderii culturii cerealelor, lipsă de pășuni și liveți artificiale și puținele îngrijiri ce se dau vitelor.

Țăranul nostru, fie din cauza relei stări materiale, fie din cauza deprinderilor apucate din strămoși—deprinderi justificate pentru starea lucrurilor din acele timpuri, dar nepo-

trivite astă-dî—sau și din cauza lipsei de cultură, se mulțumesc cu aceea ce Dumnezeu sau Natura îi dă pentru hrana vitelor sale. Pentru el este un sacrificiū să lase o bucată de pământul său pentru livede — de multe ori nu o pôte lăsa nici pe acēsta— și mai nici odată nu-și pôte permite să facă alte sacrificii pentru a cultivă pe acēstă live-de plante de nutreț.

Se pôte înțelege de aci că vitele neavând hrană destulă și fiind lipsite de îngrijirile cele mai trebuincioase, încep a degeneră. Și alte țări au trecut prin împrejurările prin care trecem noi astă-dî, dar au știut să scape de pericolul ce le amenință, creînd liveđi artificiale. Resultatele la care au ajuns acele țări fiind destul de satisfăcătoare, este în interesul nostru să căutăm a le imită. Trebuie să începem cât mai curînd să creîm liveđi artificiale, căci numai ast-fel vom putea vedea reîntemeindu-se acest principal isvor de bogăție națională.

Să nu se sperie nimeni de lucrările ce trebuiesc făcute pentru creiarea acestor liveđi, căci cum ele pot fi făcute în străinătate, unde ăilele de lucru sînt cu mult mai scumpe ca la noi și locurile mult mai puține și costisitoare, vor putea fi făcute și în țara noastră și încă cu folose mult mai mari. O dovadă despre acēta e faptul că mai toți proprietarii cari au încercat să facă cu ăhbsuință asemenea liveđi, au reușit pe deplin.

Folosul e mai mare cînd aceste liveđi sînt făcute pe locuri umede, cari sînt puțin priicioase culturii cerealelor.

Spre a aveă o bună livede artificială, nu e de ajuns să alegem pământul, să-l lucrăm și să aruncăm semințele.

Un cultivator dibaciū trebuie să se silēscă să înlătore din liveđile sale tot ce este de prisos sau de calitate inferiōră, decī să aleggă pentru semănat cele mai bune semințe de plante de nutreț, căci numai ast-fel va putea să aibă o recoltă, care să fie și îmbelșugată și bună tot-d'odată.

Dacă locul ales este umed, primul lucru ce trebuie făcut este îndepărtarea întrū cât stă în putință a prisosului de umeđelă. Pentru acēsta e bine să se dreneze (1) livedea tot

(1) Drenagiul unui loc se face săpēndu-se mai multe șențulețe în diferitele direcțiuni ale lui, sau canalizându-l ast-fel ca să se pōtă scurge umeđelă.

așă de bine, ca și cum ar fi un loc de cultură. Să nu se credă că prea ar fi costisitoare această lucrare, de óre-ce s'a constatat că cele câte-vă tone de fin ce se obțin în locul rogozului sau papurei ce ar fi crescut pe acele locuri ce nu se pot cultiva, ar plăti cu prisosință cheltuielile unui drenagiu economic. Prin uscarea locurilor umede se mai ajunge și la alt folos mare, căci se curățește aerul și să scapă localitatea de multe bóle.

După ce drenagiul s'a făcut, e bine să se lucreze locul cu aceiași îngrijire ca pentru cultura cerealelor și de mai multe ori pe rînd spre a se distruge ast-fel tóte rădăcinile ierburilor nefolositoare, care s'ar găsi pe livede, și care dacă nu s'ar face aceste lucrări ar ocupa locul de géba și ar înăbuși planta semănată.

Repet că la stabilirea unei liveđi artificiale nu trebuie să se facă economie de muncă, căci lucrarea odată făcută e de ajuns pentru mai mulți ani de-a rîndul. Durata lungă a liveđilor artificiale a făcut să li-se dea și numele de *liveđi permanente*.

O cestiune însemnată în stabilirea unei liveđi permanente este alegerea semințelor. Toți observatorii serioși și practicianii cei mai de frunte sînt de părere că numărul și felul diferitelor semințe trebuincioase pentru formarea unei liveđi permanente trebuie să fie cu atît mai mari, cu cît această livede este destinată să dureze mai mult timp.

În adevăr, plantele născute din semințe acoperind același loc în mai mulți ani, trebuie să fie cît se póte de multe, ca să pótă acoperi cît se póte de bine locul și să facă ast-fel mai grea răsărire plantelor nefolositoare.

Felul plantelor semănate va trebui să fie fórte variat, căci numai ast-fel se vor putea găsi unele specii care să aibă perióda de desvoltare maximă primăvară, iar altele tómnă sau vara și așă în ori-ce anotimp se va trage profit din puterile pămîntului. Avînd ierburi cu deplină desvoltare în diferitele epoci ale anului, putem să cosim livedea de fórte multe ori.

S'a căutat a se hotărî din nainte, prin anumite formule, numărul și felul semințelor, care ar îndepli mai bine cerințele unei liveđi permanente, dar nu s'a ajuns la rezultate destul de bune și generale, căci pe lîngă că cantitatea și felul semințelor difer după climă, felul pămîntului și posi-

ția lui, apoi scumpătatea și efinătatea lor într'un an sau în altul pot face să se în'ocuiească un fel de semință prin alt-fel de aproape aceiași valoare nutritivă, însă mai eține.

După ce s'a hotărit cantitatea și felul semințelor, va trebui să se despartă în două categorii: prima conținând semințele cu grăunțele mai mari; a doua pe cele cu grăunțele mai mic.

Pentru ca semințele să fie uniform răspîndite, e bine să se semene întiū cele mari la grăunte și să se grăpeze locul adînc, după aceea să se semene și cele cu grăunțele mic și apoi să se grăpeze cu grapa întorsă sau numai cu un mănunchiū de spinī, pentru ca aceste semințe să rămînă la suprafață. S'a constatat că pentru un hectar de pămînt trebuie 30—50 kgr., de semințe.

I. Niculescu.

Inaugurarea Spitalului „Carmen-Sylva“

De pe

Domeniul Regal Brosceni jud. Suceva.

La 15 Aprilie 1898, s'a inaugurat Spitalul «Carmen-Sylva» de pe moșia M. S. Regelui Carol I, care a contribuit mult întru înființarea acestui folositor aședemînt.

Încă din ajun, lumea, de și în ți lucrătore, a început a se adună, spre a-și vedeă visul cu ochii. Tot ce a fost mai de sēmă, n'a lipsit de la inaugurare. Așă, un însemnat număr de locuitori fruntași și funcționari din Brosceni și comunele vecine, Borea, Sabașa, Mădeiū, Farcașa și Darne.

La ora 2 p. m., se efectueă de sub-protoreul I. Grințescu, «Sfințirea apei» și «Tedeumul de mulțumire,» după care apoi, onor. d-l Gh. Softa, harnicul prefect al jud. Suceva, rostī cu multă căldură un discurs.

Mai rostesc apoi importante discursuri: d-l doctor primar, d-nul Leon Niculescu, sub-prefect, d-l Hărsu, medic de plasă și la spital și d-l M. Lupescu, învățator din Brosceni.

La terminarea fie-căruī discurs, eleviī de la cāte o școlă, pe rînd, intonaū în cor «Mulți ani trăiască.»

După discursuri se împărți tuturor elevilor, pāine, cașcaval, alune și stafide, în care timp se începū seria toastelor.

D-l Gh. Softa, prefect, ridică cel întaiū toast, citind o telegramă.

adresată M. S. Reginei României, care se află la Abazia, în cuprinderea următoare:

«In timpul războiului ai alinat, Majestate, cu devotament de mamă suferințele răniților.»

«Astăzi, de pe plaiurile Broscenilor răsună cu entuziasm numele Majestății Văstre. Autoritățile locale, preoții, învățătorii, administrația regală și locuitorii muncitori ai plășii, adunați în curtea spitalului «Car-men-Sylva», inaugurat astăzi, transmit cu profund respect urări de fericire și ani îndelungați, rugând pe Majestatea Văstră să ne dăruiți «Inalta protecțiune, acceptând patronarea acestei instituțiuni de binefacere.

«Trăiască Majestatea Sa Regele!

«Să Trăiți Majestate!

«Trăiască Principii Moștenitori!»

A doua di, se primì de la M. S. Regina Elisabeta răspuns telegrafic, în cuprinderea următoare:

«Pătrunsă de cea mai vie recunoștință de dorința Domniei-văstre de a da numele Miei spitalului inaugurat, primesc, rugându-Me la Dumnezeu, ca toți suferinții să găsească acolo alinarea ce le o doresc și asigurându-vă că Me voiu interesa din suflet la această instituțiune folositore.

s.s. Elisabeta.

Deci, în munții Sucevei, instituțiile de ori-ce soi, merg progresând prin mâna dăruitore a Inalt M. S. Regelui Carol I. Mai cu seamă de la 1884 încôce, nu e an în care să nu se pomenescă despre inaugurarea vre-unei biserici ori școlii. Incepând de la Cornul-Luncei și mergând pînă la Pietrele-Domnei pe șoséua națională, ce străbate pitorescele culmi ale Carpaților, simte, stimate cititor, cea mai mare bucurie ori-care bun român, când vede, că în cale, din distanță în distanță, i se presintă vederei, buchete încântătoare, în inima munților Sucevei; numesc buchete, școlile și bisericile cari falnice de chipul construirei lor, spun trecătorilor aceea-ce a dis onor. domnul Ión Kalinderu, administratorul Domeniului Coronei, care a bine meditat să alipescă la drapelele școlilor următoreea inscripțiune:

«M. M. L. L. Regele și Regina, invitându-mă să așez în această școlă tricolorul Românesc, simbolul patriei, au bine-voit a arăta, printr'un semn vedit, că privesc școlă ca o instituțiune națională de căpetenie, ca aceea-ce națiunea înconjură cu tot respectul și cu totă îngrijirea ei.

«Acest drapel va aminti neîncetat învățătorilor grava răspun-
«dere ce și-au luat față de Suverani, față de părinții cari au în-
«credințat științei lor, muncii lor țărnice, ce au mai scump, vii-
«torul copiilor lor; el le va aduce aminte că au de îndeplinit,
«față de acele tinere ființe; două mari datorii: aceea de a le in-
«strui, de a le da cunoscințele necesare tuturor în vremea noastră
«și aceea, mai înaltă încă, de a le sădi în inimă iubirea patriei
«și a dinastiei, principiile de frație și onoare, cari sînt fala omu-
«lui cinstit și a bunului cetățen.

«Copiilor acest steg va aminti datoriiile lor față de acea patrie
«care veghiază asupra lor încă din lăgăn, ca o mamă luminată
«și atentă, și că ei trebuie să răsplătescă prin devotament neîn-
«cetat dovedile de iubire, așa de numeroase ce li se dau.

«Vedînd acest drapel, călătorul pe care îl va duce calea sa aci,
«va dice: Iată un tineret care crește sub auspiciile muncii, dis-
«ciplinei și buneî purtării, un tineret care promite României o
«generație voinică și cu minte ageră și de care ea va pute să fie
«mîndră.

Nicolae Vasiliu.

Învățător Borcea-Sucéva.

MULȚUMIRI

D-na contesă Henrieta Larisch-Moennic, din familia regretatului principe Știrbei, cu consimțimintul bunului său soț Henrich Larisch-Mönnich, domiciliați în Silesia Austriacă, a făcut donațiune com. Românesco-Dâmbovița, 1½ pogon teren pentru grădina și clădirea noului local de școlă.

Pentru această sub-semnatul diriginte al școlii din această comună în nu-
mele elevilor și al întregii comune, viu a aduce prin publicitate, cele mai
vii mulțumiri și o adincă recunoscință, d-lor donatori, precum și d-lui Iosif
A. Limburg inspectorul moșier d-nei contese, și cunoscutul apostol al lu-
minei, care a contribuit la realizarea aceste fapte. Nu pot trece cu vederea,
fără a mulțumi din suflet și d-lui Ghiță Nicolescu arendașul acestei moșii,
pentru buna voință ce a avut de a scuti comuna, de despăgubirile ce i-se
conveniau la acest teren, pînă la expirarea arendării.

Dea D-zeu ca asemenea fapte să-și găsească câți mai mulți imitatori.

I. Dobrescu
Învățător.

*

Preotul paroh Ión Mihalache din Vultureni a dat lemnul suficient pentru
construirea a opt bănci de școlă.

Ión N. Cărlan dirigintele școlii din comuna Vultureni, îi aduce vîi mul-
țumiri.

*

D-l Radu Tintorescu Com. Horezu-Vâlcea a donat Bisericii parohiale din
com. Recea un Potir de argint în valoare de 150 lei. Pentru care epitropia
îi aduce vîi mulțumiri.

*

Parohul Ioachim Iliescu din com. Recea a avut buna-voință a dăruii 22 părechii de încălțăminte la 22 școlarii orfanii din școla rurală com. Recca. Comitetul școlar îi exprimă viile mulțumiri.

Adrese către Redacție

Am primit la școlă, abia acum, invitațiunea ce-mi faceți d'a colabora la interesanta revistă «Albina» și, mă grăbesc a vă răspunde că primesc cu plăcere distinsa onoare d'a figură printre erudiții ei colaboratori, silindu-mă a contribui și eu cu o pietricică cât de mică la mărețul edificiu ce căutați a ridica pentru cultura națională.

S. Gheorghiu (Smara.)

În puțin timp, m'am convins de însemnătatea revistei ce dirigiați, rămâind foarte încântat, că știind menirea ei dată de neuitatul patriot *G. Asachi* și prin care el poate nu și-a ajuns scopul, d-văstră ați luat inițiativa, d-văstră sinteți dar urmașul lui în fapte.

Numai prin asemenea fapte laudabile, prin asemenea broșuri, omenirea va călca cu pas mai sigur spre propășire. Dar sînt puțini la număr asemenea omeni, de aceea mult și greu vor lupta pînă când vor convinge pe contrari său acei omeni ce nici gîndesc la așa ceva.

Urez succes dar revistei «Albina».

Gheorghe Botez.

Invetător, Săscut.

Ne putem mândri când țaranul român are în mână sa revista populară «Albina.» în ea citește multe povești și scrieri distractive; deci îi urez a trăi mulți ani, căci scrierile ei vor fi izvor nesecat de învățăminte pentru țaranul nostru.

I. N. Cărlan.

Invetător, Vultureni.

INFORMAȚIUNI

D. Sp. Haret, ministru Instrucțiunii și d-na Haret, după o lipsă de mai bine de o lună, s'au întors Marți 5 Maiu în București. La gară au fost primiți de un mare număr de profesori și de numeroși cetățeni.

*

D-nul P. Poni, senator, fost ministru al Instrucției, a fost numit comisar general al guvernului pentru expozițiunea din Paris.

*

Serbarea școlară de 10 Maiu din București promite să fie din cele mai interesante.

Se vor cânta la Ateneu bucăți musicale vocale cu caracter național de sute de elevi ai diferitelor școli din București. Primim sciri că nu e școlă din țara Românească unde să nu se facă pregătiri pentru această frumoasă serbare. Vom face la timp o dare de sîmă.

*

Sf. Sinod al bisericii autocefale ortodoxe Române a fost convocat pe ziua de 1 Maiu e. în sesiune ordinară de primăvară. În această sesiune se va alege și noul arhieru în locul vacant. Despre diferitele lucrări din sesiunea această al acestei inalte adunări bisericesci vom vorbi în alt număr.

*

Comitetul școlilor bulgăresci din Tulcea în urma raportului d-lui C. Meissner, inspectorul general al învățămîntului primar și normal a primit un nou avertisment public și acesta pentru ultima oră.

Unii din cetățenii noștri bulgari din Dobrogea și mai cu sēmă cei din Tulcea nu vor să se astâmpere. Caută cērtă cu luminaarea aprinsă. Ne rezervăm însă a reveni în amănunționi.

*

În Turnu-Severin s'a întemeiat o școlă de adulți de către societatea funcționarilor comerciali care merge destul de bine, datorită sirguintei d-lor institutori Al. Popescu, Stănculescu și Ciuciu. D-l T. Costescu, directorul liceului din localitate a contribuit cu suma de 60 lei pentru bunul mers al acestei școli și în adresa trimisă președintelui societății funcționarilor comerciali se exprimă ca exemplul modest dat de domnia sa să găsească mulți imitatori printre domni comercianți și industriali din localitate. Din tot sufletul dorim și noi acesta.

POȘTA REDACȚIEI

D-lui A. Constantinu.— Primit cu plăcere.

D-l G. Bolerescu.— A doua nu.

D-na A. Const.— Cuvîntarea d-tale, cu tōtă părerea de rēu, n'o putem întrebuița.

D-l A. H.— «Capra și Țiganul» și «Păcală» nu le vom publică. Trimițeți-ne alt-ceva, nu anecdote. Acelaș răspuns d-lui Cl. Leandru.

D-l C. N. Dr.— «Cântec de Maiu» nu-l putem întrebuița. Nu publicăm alt-fel de versuri de cât numai patriotice și poporale. Acestea cât de curînd.

D-l Tr. Gar.— Cele 10 bucăți ale d-tale nu aū interes pentru cititorii noștri. Sparăm însă, că ne veți trimete altele, mai potrivite.

D-l Al. Dia.— Ghicitorile da. Iți mulțumim. Telemac nu. Ar trebui să o adnotăm, și nu o putem face.

D-l V. T.— Am primit «Creștinul în Turcia.» Te rugăm, să-i aștepți rîndul. Asemenea «Povestea.»

D-l D. B.— Articolul «Musca columbace» nu l-am primit.

D-l P. P.— Articolele despre care vorbesci nu le-am vedut. Cel trimes în urmă, (Sfecla) e bun și-l vom publică. Cestiuni de agricultură primim cu cea mai mare mulțumire. Așteptăm.

D-l St. En.— «Idealul Evreilor» nu. Ceea-l-altă da. Nu putem începe însă, pînă n'avem întreg manuscrisul.

Sf. S. Preot. D. F.— Te rugăm să ne mai trimeti.

D-l S. Teod. I. Buzeu.— Iți mulțumim pentru frumoșa d-tale scrisore, dar nu putem face us de ea.

D-l Eug. T.— «Școlă viitoare» e o polemică. Nu o putem publică. «Mese-riasi» e foarte bună.

D-l C. Dim.— «Zdrincu» se va publică. Dar te rugăm să ai răbdarea care ai avut-o când ai scris povestea.

D-l Gh. T. Putna.— «Ștefan cel Mare» e bun. Cela-l-alt articol e în studiu.